तपश्चकार स मुनिर्दिव्यं वर्षसहस्रकं ।
पिचोक्तेनैव विधिना सततं संयतः शुचिः ॥ ४ ॥
शुश्रावाकाशवाणीञ्च तपसोऽन्ते महामुनिः[2] ।
स्वल्पाक्षराञ्च बह्वर्थां परिणामसुखावहां ॥ ५ ॥

अशरिरिण्युवाच ॥

आराधितो यदि हरिस्तपसा ततः किं
नाराधितो यदि हरिस्तपसा ततः किं ।
अन्तर्बहिर्यदि हरिस्तपसा ततः किं
नान्तर्बहिर्यदि हरिस्तपसा ततः किं ॥ ६ ॥
विरम विरम ब्रह्मन् किं तपस्यासु वत्स
व्रज व्रज द्विज शीघ्रं शङ्करं ज्ञानसिन्धुं ।
लभ लभ हरिभक्तिं वैष्णवोक्तां सुपक्वां
भवनिगडनिबन्धछेदनीं कर्त्तनीञ्च ॥ ७ ॥
इति श्रुत्वा च स मुनिर्विमनाः स्वर्णदीतटे ।
चकारार्थानुसन्धानं न प्रसन्नञ्च तन्मनः ॥ ८ ॥
रुरोद स्वर्णदीतीरे स्मारं स्मारं हरेः पदं ।
ददर्श पुरतस्तातं ब्रह्माणं सकुमारकं[3] ॥ ९ ॥
ननाम सहसा[4] मूर्ध्ना पितरं तं सहोदरं ।
पाद्यमर्घ्यञ्च प्रददौ जवेन सादरं मुनिः ॥ १० ॥
श्लोकद्वयार्थं पप्रच्छ कुमारं जगतां विधिं ।

---

[2] ततो मुनिः *Pa.* [3] सुकमारकं T. [4] शिरसा T.